

For det offentlige:	ved beskæftigelseseffekt:	
	100 pct.	70 pct.
sparede dagpenge til arbejdsløse	100 pct.	70 pct.
	mia. kr.	mia. kr.
erstatning for al arbejdskraft på BFU	16,0	11,2
sparede dagpenge til lærerkræfter, der kommer i beskæftigelse ved BFU-reformen.....	1,0	1,0
reduktion i lønudgifter ved kun 70 pct. beskæftigelseseffekt		2,3
	17,0	14,5
Minus lønudgifter til offentliges ansatte på BFU	÷ 7,8	÷ 7,8
nettobesparelse for det offentlige pr. år	9,2	6,7
<i>For de private arbejdsgivere:</i>		
udgift til privat ansatte på BFU	14,5	14,5
Minus reduktion i lønudgifter til erstatningsarbejdskraft ved kun 70 pct. beskæftigelseseffekt		÷ 4,3
nettoudgift for private arbejdsgivere pr. år ...	14,5	10,2

Det vil sige, at de samlede nettoudgifter til lønkomensation og dagpenge for samfundet som helhed ikke bliver 22,4 mia. kr., men henholdsvis 5,3 mia. kr. eller 3,5 mia. kr. afhængig af beskæftigelseseffekten (100 pct. eller 70 pct.), når man gør de samlede udgifter og »indtægter« op. Til sammenligning kan det nævnes, at der i dag anvendes 2,4 mia. kr. til intern uddannelse i offentlige og private virksomheder, uden at der kan registreres nogen beskæftigelseseffekt heraf.

I det ovenstående regneeksempel er der taget udgangspunkt i et bestemt kvantitativt forhold på arbejdsmarkedet, nemlig antal ansatte i henholdsvis den offentlige og private sektor. Til den fordelingsmæssige side af finansieringsproblemet duer dette udgangspunkt kun i den offentlige sektor. I den private må der lægges et andet fordelingsgrundlag, idet de virksomheder, der har mange beskæftigede,

ville blive relativt hårdt belastet i forhold til de teknologitunge virksomheder med relativt få ansatte. Venstresocialisterne ønsker her en mere rimelig fordeling af BFU-omkostningerne, af mange og gode grunde, f.eks.

- at de teknologitunge virksomheder typisk har bortrationaliseret mange arbejdspladser. Det har givet dem en stor ekstra profit.
- at de teknologitunge virksomheder selv kræver relativt højt- og specialuddannet arbejdskraft. Den er de hidtil kommet meget billig til.
- at det er de teknologitunge virksomheder, der tydeligst og hyppigst har markedsført »paradoksproblemet på arbejdsmarkedet«. Nu får de chancen for at bidrage til dets løsning.

Derfor skal udgiften til de privatansattes lønkomensation fordeles mellem de private virksomheder på grundlag af den årlige værditilvækst på de enkelte virksomheder.

Forvaltningen af midlerne til BFU-ordningen sker gennem en central fond. Fondens midler består primært af bidrag fra de offentlige og private arbejdsgivere (jf. den foranstående). Derudover kan der være tale om et årligt bidrag over finansloven (til driftsudgifter vedrørende lokaler, materialer, lærerlønninger etc.) samt eventuelt overførsler fra Dagpengefonden eller lignende.

Fonden er en selvejende institution med en bestyrelse sammensat af repræsentanter for de faglige organisationer. Den centrale fonds opgave er automatisk at fordele midlerne i forhold til BFU-deltagernes rettigheder. Hertil kommer, at fonden administrerer det eventuelle overskud af udnyttede BFU-midler, som skal anvendes til opsøgende og igangsættende virksomhed i de områder, hvor behovet er uopfyldt.

Det egentlige fordelings- og prioriteringsarbejde sker decentralt gennem regionale fondsbestyrelser sammensat af repræsentanter for de lokale fagorganisationer.

Til punkt 3

BFU er en ret, der tilkommer den enkelte lønmodtager, dvs. at den enkelte i princippet selv disponerer over anvendelsen af timerne. BFU kan således eksempelvis ikke bruges til tvungne efteruddannelsesaktiviteter, men de enkelte konkrete tilbud kan meget vel have karakter af arbejdsmarkedsrelevante emner såsom teknologiudvikling, teknologiaftaler og arbejdsmiljøspørgsmål. Man kan dog forudse, at størstedelen af midlerne vil blive anvendt kollektivt, og at det derfor vil være